

Jsme služebníky Kristova království

Hošťálková 4. 9. 2016

Písně: 639, 189, 255, 473, 682, 582

Čtení z Písma: ev. Matouše 25, 14 - 30

Text kázání: ev. Matouše 25, 13 - 15

Milí bratři a sestry,

biblický text, který máme před sebou, zapadá do souvislosti textů, ve kterých Pán Ježíš hovoří o Božím nebo nebeském království. Jeho řeč na toto téma tímto podobenstvím vrcholí; ještě se v podobenství zmíní o „posledním soudu“ a pak již jeho cesta velmi jasně zamíří na Golgotu a kříž.

O království Božím však Pán Ježíš mluvil se svými učedníky i těmi, kteří se kolem něj shromažďovali při svých cestách, stále znovu. A jako v čase jeho, i dnes platí: kdo se skutečně chce o království Božím něco podstatného dozvědět, ten o tom musí hovořit přímo s Ježíšem. Jak na tuto otázku vlastně odpovídal? Když procházíme evangelií poznáváme, že na ni odpovídal pokaždé jinak. Jeho odpovědi vždy vycházely ze souvislostí v jakých se zrovna nacházel nebo s kým hovořil. Nikdy, na žádnou otázku neodpovídal sevřenou definicí nebo hotovou formulací. Protože Boží království má pokaždé co dělat s naším všedním životem, proto při jeho objasňování užíval mnohých příběhů nebo podobenství - v nich se skrývala odpověď, která se toho, kdo se ptal, bezprostředně dotýkala.

Otevírá se před námi opět nový školní rok. Jak ty dva měsíce prázdnin rychle utekly! To, co je znovu před námi bude po mnohých opět žádat zvýšené úsilí. Posilni a podepři nás Pán, dej nám do toho všeho, co znovu začíná, své požehnání. A vyzbroj nás a povzbuď také v naší křesťanské službě lidem kolem nás. Ta nesmí stát bokem.

Podobenství, které jsme dnes otevřeli se týká právě této služby a je obrazem, který Ježíš nabízí nám všem. Ten kdo se ptá po Božím království, se v něm má sám nalézt, a sám se má také dohledat odpovědi, jak se království Boží vztahuje právě k němu. Řeší se tu ale také otázka, která člověka zaměstnávala od nepaměti a každá generace si na ni musela hledat svou odpověď: Jak se máme zapojit do díla pro království Boží, jestliže Bůh sám pro nás zůstává skrytý, neviditelný, neuchopitelný, obestřený mnohým tajemstvím. - Kde vlastně je?

Jak na tuto otázku po Boží přítomnosti - se zřetelem k práci na Božím království - odpovídá Ježíš? Svým vyprávěným příběhem odpovídá dvěma způsoby. Nejprve takto: **Bůh je nepřítomen** - tak jako člověk, který odcestoval.

Musíme poctivě přiznat, že každý z nás máme s touto otázkou své vlastní nesnáze. Budeme o ni přemýšlet rozdílně a lišit se v postojích podle toho, v jaké situaci našeho života se budeme nacházet. Obzvláště silně to pocítíme ve chvíli, kdy procházíme nějakou nejistotou, kdy se octneme v bezvýchodné situaci, kdy se nás osobně dotkne nějaká životní katastrofa, kdy se člověku hroutí jeho jistoty přímo před očima. Snažili jsme se dopátrat smyslu tohoto těžkého úseku cesty a zároveň jsme trpěli poznáním, že třebaže jsme se velmi dotazovali po Bohu a jeho pomoci, přesto

jsme se svým trápením zůstali nakonec sami, Bůh se v našem případě nijak neprojevil.

Takové situace ale důvěrně znali také lidé, o kterých čteme v Písmu a nemlčeli o nich. Mnozí je zaznamenali jako důležitý odkaz pro následující generace, jak také oni těžce prožívali svou bídu a nouzi samoty. Jak se i oni cítili zaskočení, když se dostali do situace, ve které se museli těžce vyrovnávat s Božím mlčením v jejich neutěšeném stavu, ve kterém si naléhavě žádali pomoc shůry. Rozpoznání Boží aktuální nepřítomnosti je děsilo.

A tato Boží nepřítomnost našla své vyvrcholení v Ježíšově příběhu a jeho zvolání na kříži: „**Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!**“ Ježíš, tak jak jeho slova v podobenství zachytil evangelista Matouš, říká: „*Bůh je nepřítomen tak jako člověk, který odcestoval.*“ A tuto Boží nepřítomnost a jeho mlčení bude člověk prožívat i tak, jakoby byl Bůh mrtev. To může dosvědčit patrně každý, kdo se do tak hluboké nouze a krize víry dostal.

Pán Ježíš ale ví - a to je to druhé - že Bůh mrtev není, že je **živý, přítomný, jednající**. On je jednoduše tu - o tom není nejmenších pochyb. Ježíš ale říká: Jestliže se však jedná o práci na Božím díle, na království Božím, na které se nemůžeme nepodílet, pak před Bohem stojíme způsobem a v postavení, **jako kdyby on odcestoval**.

„*Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek.*“ Je to určitě zvláštní odpověď. Lidé se ptají po Bohu a jeho přítomnosti a Ježíš nás odkáže na lidi, kteří mají svým jednáním i jednotlivými činy zodpovídat za Boží přítomnost v našem čase. To je rozhodující vrchol celého tohoto příběhu: Ti, kteří se Bohu svěřili do péče a postavili do jeho služby, jsou těmi, kteří zástupně nesou za tento svět plnou odpovědnost, aby byl neustále konfrontován s otázkou: „*Je Bůh mrtev nebo snad žije!?*“ a tak ji musel stále znovu promýšlet. V tomto máme sledovat příklad samého Ježíše Krista, který se bezvýhradně ujal úkolu stávat se živým důkazem Boží přítomnosti v našem světě a čase.

Kdo Ježíše následuje, ten usiluje o to, aby se mu podobal. To, že Bůh je mezi námi živou a přítomnou realitou, mají jiní lidé z našeho života odečítat. K tomuto svěřenému, zástupnému úkolu jsme byli také vybaveni potřebnými hřivnami - talenty. Jiného důkazu, který by byl silnějším dosvědčením Boží přítomnosti mezi námi v aktuálním čase není. Kdo se tedy ptá po Boží existenci a přítomnosti, bude Kristem odkázán na lidi, kteří zástupně, svým jednáním, vydávají svědectví pro Boží přítomnost; kteří jsou jejím živým důkazem.

Má ale takový důkaz Boha vůbec nějakou šanci, aby se uchytil, aby byl v tomto světě respektován? Pán Ježíš to vidí ve vyprávěném podobenství velmi optimisticky, má pro to dobrou naději. Vypráví je tak, že je z něj jasné, že ti, kteří svým jednáním i celým způsobem svého vystupování ukazují na Boha živého, mají mnohem větší šanci se prosadit, oslovit, ovlivnit, než mohou odradit a znechutit ti, kteří svým jednáním ukazují na Boha mrtvého.

Dva služebníci v našem příběhu zastupují ty, kteří mohou být v křesťanském společenství uvedeni jako příklad těch, kteří zcela jistě ví o Bohu živém. Oba žijí z dobré naděje - má pro ně smysl se svěřenými talenty pro Boží království něco smysluplného dělat. Má smysl nasazovat se v tomto světě pro dobro, spravedlnost, pokoj. Má smysl neustále se pokoušet pracovat na budování světa, ve kterém budou

lidé moci nejen lidsky žít, ale kde budou utvářeni a dotvářeni do skutečně pravé, lidské podoby, kde bude Boží království zaujímat stále větší prostor.

Třetím služebníkem v podobenství však Pán Ježíš popíše také obraz takového chování, které lidem spíše poslouží k poznání: Bůh je mrtev. Lhostejnost, neochota nasadit se pro Boží věc, ukryt někam co mi bylo svěřeno k zodpovědnému nakládání. - Patrně je takové jednání určováno též strachem; především však za ním stojí přání, aby mě mé křesťanství mnoho nestálo. Vždyť jaký má nakonec smysl snažit se o lepší svět, aby se v něm člověku lépe dýchalo? Jak a proč se snažit o pronikání Božího světa do světa tohoto, který si nakonec stejně půjde svou vyšlapanou cestou?

V podobenství zůstává otevřeno a bez povšimnutí, jestli vůbec nějak nebo jak tito tři služebníci nahlíželi na svět; jestli náleželi k nějaké názorové skupině nebo určité konfesi. Pro Ježíše to je nepodstatné. Důležité zde je pouze jediné: Jsi právě ty jedním z těch, kteří svým jednáním a vystupováním přispívají k tomu, aby se mohly dalším lidem otevírat oči a oni mohli uvěřit a překvapeně a nadšeně zvolat: „*Bůh žije!*“; nebo patříš spíše k těm, kteří svým chováním i činy napomáhají k tomu, aby jiní museli v neradostném vidění situace a u své staré víry vyznávané slovy: „*Bůh je mrtev*“, zůstat?

Tato otázka stojí také před námi - před námi jako jednotlivci, ale také před námi, jako celým společenstvím. Jsi tím, nebo oním? Z podobenství je zcela zřejmé, že na ni máme odpovídat, všemi projevy svého života, tím prvním způsobem. Odpovídat tak, aby byli také jiní lidé - nám bližší nebo vzdálení - postaveni před možnost: věřit. Věřit v Boží přítomnost, v přítomného a jednajícího Boha.

Jednáme a osvědčujeme se právě takto? Osvědčujeme se jako ti, kteří ví o vzkříšeném a živém Pánu a toto vědomí pak nachází svůj výraz v našem konkrétním a praktickém následování? Stůjme o to, bratři a sestry, jděme za tím, stávejme se živými a důvěryhodnými svědky toho, že Ten, v koho věříme a komu jsme zasvětili svůj život, je živým a přítomným Pánem!

Amen.